

Vuits i nous

Paraules del camp

Manuel Cuyàs

Atenció, perquè en Carles Duarte ha canviat d'ulleres i de manera de pentinar-se. El que importa, però, és el corbati, i el corbati segueix a lloc. Un dia descobrirem que el corbati de Carles Duarte és l'amplificador de la seva veu de baríton. Dit això, diem que Duarte, director de la Fundació Lluís Carulla, acaba de presentar el segon llibre que treu el Museu de la Vida Rural de l'Espluga de Francolí, propietat de la mateixa Fundació. Es titula *Cròniques rurals* i aplega les entrevistes que Jordi Llavina i Carme Martí han fet a vint catalans: Carme Rusalleda,

Lluís Foix, Joan Rendé, Roger Mas, Perico Pastor, Joan Massagué, Joan Margarit, Neus Català, Ramon Tremosa, Roser Capdevila... Els uneix el camp. Uns hi han nascut i

han passat a viure a la ciutat, uns altres han fet l'itinerari contrari, uns altres no s'han mogut de pagès i uns altres van i vénen. És com un pessebre: hi ha pastors, pagesos i el capellà, i si no hi trobem la dona que renta hi trobem la dona que cuina o la que dibuixa.

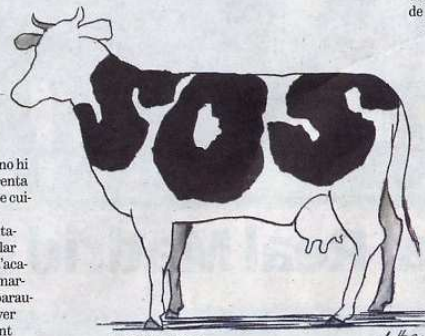
El dia de la presentació, Lluís Foix va parlar d'un món rural que s'acaba. Hi ha activitats, marges, fites, cabanes i paraules que després d'haver tingut vigència durant mil anys i més, ara, com

deia aquell altre rural que era Josep Pla, han començat a passar avall. Al llibre molts entrevistats pronuncien paraules de pagès com qui les diu per última vegada abans d'anar-

les a enterrar definitivament al diccionari. A veure vostè, lector, ¿sap la diferència entre esporgar i podar? I vostè: ¿sap el significat de capó o curra? Llavina adverteix, per

si calia, que no és un llibre alegre sinó melancòlic i, sobretot, políticament reivindicatiu. Tots els entrevistats es dolen de com el país se'n desequilibra per culpa de l'abandó de les terres, al contrari de França o Anglaterra.

Però a veure. ¿No hem quedat que l'economia catalana té el punt fort en la indústria agroalimentària, de la qual la família Carulla de la Fundació i el Museu és el màxim representant? Si, sí, però és que una persona sola i una màquina sola i una màquina sola i una màquina sola fan el que abans feien deu persones. Les màquines no parlen, i les persones soles tampoc perquè es giren i no troben ningú a qui demanar la xapa.

ANTHONY GARNER

Apr. 2011